O R Z E C Z N I C T W O
TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO
ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B **Warszawa, dnia 10 grudnia 2019 r.** **Pozycja 240**

POSTANOWIENIE
z dnia 27 sierpnia 2019 r.
Sygn. akt Ts 89/07

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski – przewodniczący i sprawozdawca
Jarosław Wyrembak
Andrzej Zielonacki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 21 stycznia 2009 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej PKS T. sp. z o.o. oraz M.J.,

p o s t a n a w i a:

1) podjąć zawieszone postępowanie;
2) odrzucić zażalenie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 19 kwietnia 2007 r., wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 27 kwietnia 2007 r. (data nadania), PKS T. sp. z o.o. oraz M.J. (dalej: skarżący) zarzucili, że art. 493 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (ówcześnie: Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) jest niezgodny z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 2 i 3 i art. 77 ust. 2 Konstytucji, a także, że art. 505^5 k.p.c. narusza art. 2 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 21 stycznia 2009 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Na powyższe postanowienie, 2 lutego 2009 r. (data nadania), skarżący wnieśli zażalenie.

Trybunał nabrał wątpliwości co do autentyczności podpisu oraz pieczęci radcy prawnego G. K. widniejących pod tym pismem. Zaistniało uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, określonego w art. 270 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (ówcześnie: Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.; dalej: k.k.), o czym Szef Biura Trybunału Konstytucyjnego zawiadomił Prokuraturę Rejonową w T. pismem z 17 sierpnia 2009 r. (znak: […]).

W tym stanie rzeczy, postanowieniem z 17 lutego 2010 r., Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 20 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), zawiesił postępowanie, stwierdziwszy, że rozpoznanie zażalenia zależy od rozstrzygnięcia o popełnieniu czynu zabronionego.

Sąd Rejonowy w K. – wyrokiem z 11 kwietnia 2017 r. (sygn. akt […]), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 29 września 2017 r. (sygn. akt […]) – uznał M.J., pełniącego funkcję prezesa zarządu PKS T. sp. z o.o. i upoważnionego do składania w jej imieniu oświadczeń woli, za winnego m.in. tego, że w postępowaniu przed Trybunałem „w sprawie o sygn. Ts 89/07 użył jako autentycznego podrobionego dokumentu w postaci zażalenia na postanowienie o odmowie nadania biegu skardze konstytucyjnej z dnia 2 lutego 2009 r., na którym uprzednio podrobiono podpis oraz pieczęć radcy prawnego G.K., czym wyczerpał znamiona występku z art. 270 § 1 k.k.”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074, ze zm.) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane skargą nie zostało zakończone do 3 stycznia 2017 r., tzn. dnia wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają jej przepisy.

Zgodnie z art. 180 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) w związku z art. 36 u.o.t.p. TK, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego postępowania, Trybunał podejmuje zawieszone postępowanie z urzędu z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia kończącego to postępowanie. Sprawa, w związku z którą Trybunał zawiesił postępowanie, została zakończona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 29 września 2017 r. W związku z czym należało postanowić jak w punkcie 1 sentencji.

Trybunał stwierdza, że wniesione przez skarżących zażalenie należy odrzucić.

Zarówno w myśl art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK, jak i – obowiązującego w dniu wniesienia zażalenia art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.) – zażalenie na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu powinno być sporządzone przez adwokata lub radcę prawnego (chyba że skarżący jest sędzią, prokuratorem, adwokatem, radcą prawnym, notariuszem, profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych).

Wyrok skazujący – którym Trybunał Konstytucyjny jest związany na mocy art. 11 k.p.c. w związku z art. 36 u.o.t.p. TK – jednoznacznie wskazuje na to, że zażalenie z 2 lutego 2009 r. nie zostało sporządzone i podpisane przez radcę prawnego G.K. Jednocześnie należy przy tym podkreślić, że skarżący nie są podmiotami, o których mowa w art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK. W tej sytuacji, złożony przez nich środek odwoławczy nie spełnia wymogu formalnego, wynikającego z u.o.t.p. TK.

W związku z czym – na podstawie art. 370 w związku z art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 36 u.o.t.p. TK – należało postanowić jak w punkcie 2 sentencji.